

manera de boicotejar-los, i si pot ésser, expulsar-los del país.

Nosaltres, els que escribim CANIGO, no solsament per companyerisme periodístic, sinó que per ajudar-los en aquesta patriòtica tasca (?), oferim a «Iberia» els nostres noms, domicilis i demés requisits a fi d'estalviar-los feina, posant-nos a la seva disposició en tot i per tot.

Des de aquestes columnes enviem al senyor Juan José de Castro, madrileny de pura cepa, ex-ferrerista a Espanya, periodista ventatjista i bastoner d'ofici, a més d'algun càrrec que podriem dir-ne oficial, per lo aprop que està de determinada personalitat d'alta representació en la colònia espanyola, al senyor Castro, repetim, li enviem la nostra felicitació per haver sapigut interpretar tan meravellosament la figura d'aquell Don Clodoaldo de que parlavem.

En el mateix número de l'esmentada revista hi llegim un article parlant sobre l'importància industrial de Catalunya, i pel seu contingut hem sapigut que degut a la protecció del Govern espanyol, la indústria de Catalunya, i especialment la de Barcelona, poden sostenir-se i tenen vida pròpia; el dia que'l Govern obri les portes a Inglaterra per a comerciar amb la agricultura, allavors, adéu indústria catalana.

Això és segons els senyors de «Iberia». ¿Què es pensen que fer un article de caràcter comercial, com pretenen que sigui aquest, es fa com aquell que fabrica versos al engros? No, senyor Castro i demés companys martres; si un poeta vol escriure un article comercial, mai tocarà bola; començarà per parlar de l'importància comercial del port de Bilbao—per exemple—i acabarà cantant els crepuscles de Xoximilco.

L'esmentat article no ens el prenem en serio perquè no val la pena; millor dit, ho guardem per una altra ocasió.

Item més. En la mateixa revista aprofita l'ocasió de parlar d'en Capella per a atacar el gust artístic dels